

*Ken Livingstone v podání časopisu
The Economist*

Autor: Francis Carr Begbie

Pokud se vám zdá, že Donald Trump to nemá proti otevřeně zaujatým mediím snadné, pak se podívejte na dění v Británii, kde labouristé už několik měsíců trpí za opovážlivost vymezit se proti židovské politické agendě.

V posledních dnech ale umělou pseudokrizi „labouristického antisemitismu“ konečně dostihl zákon nepředvídaných následků. Nikdo ovšem nemohl tušit, že se proti původcům obrátí natolik dokonale, ani že bude mít takový potenciál otevřít světu oči ohledně reality židovské moci v současné Británii.

Došlo k tomu v rozhovoru BBC s předákem levého křídla labouristů a někdejším starostou Londýna Kenem Livingstonem. Byl vyslýchán ohledně nepříliš bystré **muslimské labouristické poslankyně**, která přišla o svůj post kvůli dva roky starému přeposlání tweetu – přestože se veřejně čtyřikrát omluvila. Pod tlakem, aby vyjádřil politování, Livingstone nakonec nevydržel a vyslovil ona **osudná slova**:

„Hitler podporoval sionismus... Nezapomeňme, že po vítězství ve volbách bylo jeho politikou vystěhování Židů do Izraele.“

Jako třesničku dodal, že se poslankyně Naz Shahová stala obětí „dobře zorganizované kampaně izraelské lobby,“ což později **zopakoval**.

Zapůsobilo to jako bomba, vzácný okamžik. Okamžitě na něj dopadla celá tíha zloby mediální mašinérie na výrobu špíny, která nikdy nespí a na hlavě mu přistával jeden kyblík pomejí za druhým, zatímco smečka zachytila stopu a pustila se do **pronásledování**. Nejabsurdnější moment přišel, když jeden z neblaze proslulých nežidovských „Přátel Izraele“, John Mann, **pronásledoval Livingstona na toalety**.

Livingstone zatím **odmítá** ustoupit nebo se omluvit. Podle očekávání byl suspendován a proběhne vyšetřování jeho výroků. V celém tom pozdvižení si zprvu jakoby nikdo nevšiml jednoho malého detailu: vše co řekl, je pravda. I když se podle zpráv řada Židů cítila „uražena,“ není zcela jasné, z jakého důvodu je pronášení pravdivých výroků o historii antisemitismem.

A právě v tomto bodě začíná působit zákon nepředvídaných následků. Lidé (kteří by nikdy nečetli nic na TOO) píší do vyhledávače slova „Dohoda o přesunu ‚Haavara‘“ a žasnou nad výsledky. Dohoda Haavara z roku 1933 mezi Světovou sionistickou organizací a nacionálně

socialistickým Německem umožnila Židům emigrovat i s celým majetkem do Palestiny. Tento nacistický souhlas s přesunem Židů do jejich „historické vlasti“ je zcela v rozporu s tím, co většinu lidí učili. Jde o jedno z těch veřejně dostupných „tajemství,“ které současné pojetí vyučování dějin *de facto* pohřbilo. V jednom z nejrozsáhlejších archivů dějin 20. století – BBC – o něm nenajdeme ani slovo, tím méně pak televizní či rozhlasový dokument. (Jediným dokumentem je **tento** z roku 1984.)

Tak to mělo podle přání politického establishmentu také zůstat. Choulostivá a složitá otázka německo-židovských předválečných vztahů je příběhem, u něhož vůbec netouží po jakémkoliv veřejném vyšetřování. Všechno začíná a končí tím, co nazývají „holokaustem.“

Ted' si ale spousta užaslých mladých lidí bude moci položit otázku - co ještě nevíme? Co třeba tenhle židovský bojkot? Skutečně 24. března 1933 světové Židovstvo vyhlásilo Německu válku ve snaze ochromit zemi sabotáží hospodářství? **Proč nazývají Livingstona antisemitou za něco, co nedávno přiznal i Benjamin Netanjahu?** Skutečně byl někdejší izraelský premiér Jicchak Šamir významným členem skupiny, která nabídla nacistickému Německu spojenectví ve válce proti Britům?

Dohoda Haavara je nanejvýš citlivou záležitostí proto, že různí přední sionisté bez okolků prohlásili, že jim jde o totéž jako německým nacionálním socialistům – tedy vytvoření etnické domoviny založené na zásadách rasové čistoty a vyloučení určitých skupin. Očividně se jejich postoje velice podobaly a navzájem si dobře rozuměli.

A kdoví, kde se podobné otázky zastaví? (Při svém disciplinárním řízení bude Livingstone citovat knihu marxistického historika **Lenniho Brennera**, který se spoluprací bojovníků za židovskou vlast a nacistů podrobně zabýval.)

Celá záležitost by se mohla stát začátkem konce jedné z nejběsilejších a nejgrotesknějších mediálních kampaní posledních let. Už několik měsíců se nás média snaží přesvědčit, že neochota labouristů učinit ze židovských témat své priority představuje celonárodní krizi. Následná PR smršť byla natolik očividně nepřiměřená, že to přitáhlo pozornost veřejnosti k dominanci médií židovskými zájmy.

Z větší části kvůli muslimskému voličskému bloku se loni stal předsedou labouristické strany krajně levicový dlouholetý příznivec palestinské věci Jeremy Corbyn, který od té doby čelí neustálým útokům. **Pro organizované židovské společenství, navyklé na dokonalou poslušnost levice, jde o něco zcela nepříjemného, co je třeba zvrátit.**

Následnou protiofenzívu se pak lobby snažila maskovat jako boj proti „vzmáhajícímu se antisemitismu,“ který se podle všeho obvykle projevuje komentáři řadových muslimských aktivistů a zastupitelů na sociálních médiích.

Poslanci Labouristické strany jistě budou dávat pozor – bez obalu jim totiž připomenuli, koho chleba jí. A kdyby jim to snad přece jen uniklo, poslanec Michael Foster zdůraznil, že soukromí židovští dárci přispěli do rozpočtu na předvolební kampaň celou třetinou. S tím je

však konec. O jednom z někdejších židovských sponzorů strany Davidu Abrahamsovi se mluvilo v souvislosti s vnitrostranickým pokusem o svržení Jeremyho Corbyna. Bylo by zajímavé sledovat reakce muslimského bloku. Jeden z Corbynových židovských stoupenců reagoval obviněním, že organizace Sbor zástupců britských Židů (Board of Deputies of British Jews) se zpronevěřila své proklamované politické nestrannosti a zorganizovala zákulisní opozici.

Pokud jste minulý týden četli, viděli nebo slyšeli britská média, nemohli jste uniknout kárání, mentorování a pokřikování židovských komentátorů napříč politickým spektrem. Editor *Jewish Chronicle* Stephen Pollard dokonce znovu provětral svou osvědčenou historku o tom, jak si jeho babička schovávala pod postelí kufr, kdyby snad „zase přišli.“

V určité chvíli to musí dojít i těm nejméně dovtipným. V určitém bodě musí lidi tohle povýšené poučování a poroučení omrzet. **A možná se začnou kupříkladu ptát, proč se této bouři ve sklenici vody věnovalo o tolik víc pozornosti než znásilňování dětí muslimskými gangy v Rotherhamu a dalších městech.**

Tato bitva je vedena i na sémantické frontě, kde jsme svědky nepokrytých pokusů rozšířit definici antisemitismu a zúžit přípustný diskurz. **Nežidé mají být trestáni za opakování toho, co někteří Židé říkají otevřeně** a přední labouristický „Přítel Izraele“ John Mann chce ze „slušné společnosti“ odstranit slovní spojení jako „židovská lobby“ nebo „dvojitá loajalita.“

Když se labourističtí disidenti pokoušejí přijít s tvrzením, že se nejedná o problém židovské etnické agrese, ale „sionismu,“ působí naprosto bezradně – jako třeba labourista Gerry Browning na **tomto videu**, kde se marně pokouší vysvětlit význam „židovské otázky“ bez využití rasové terminologie.

Obě strany spojuje, že v tomto sporu nemohou přiznat existenci rasy. Židovská lobby pak v první řadě nemůže přiznat, že „antisemitismus“ vychází z drtivé části od právě oněch muslimů, na jejichž masivním importu se židovské organizace s tak neúnavným nasazením podílely.

Labouristická strana pak zároveň nechce – ani nemůže – připustit, že si nakonec bude muset vybrat mezi pro její úspěch stále důležitější masou muslimských voličů a židovským finančním a mediálním vlivem, který je pro její setrvání v pozici masového politického subjektu nepostradatelný.

A kde v této rovnici nalezneme obyčejné etnické Brity? Nikde – už dávno se stali zbytečnými, a kdyby se všichni nějak dali – klidně zítra – nahradit, nemalá část labouristického vedení by si ve skrytu duše oddechla úlevou.

Na pravdu musel jemně a pobaveně poukázat neokonzervativec z tábora toryů Douglas Murray.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Moderní labouristická strana se sice označuje za protirasistické hnutí, ale kvůli demografickému vývoji ve Spojeném království musí v některých oblastech sestavovat nepřímo rasistické kandidátky.

Murray ve svém komentáři mínil odsoudit rasismus, kdy v muslimských volebních obvodech za labouristy nemůže kandidovat nikdo, kdo podporuje Izrael. **A co s rasismem, kterému čelí původní obyvatelé této země ze strany muslimů i Židů? O tom neuslyšíme ani slovo, stal se totiž tabu.**

Úvaha Francise Carr Begbieho **Britain's accidental "red pill" moment** vyšla na stránkách The Occidental Observer 3. května 2016.